

στεύομεν ὅτι ἐξηπάτησαν, γνωστῆς οὐσῆς τῆς συντηρητικῆς καὶ ἐντίμου διευθύνσεως τοῦ καθιδρύματος τούτου. Ἡ βιομηχανικὴ Τράπεζα ἔσφαλε σπουδαίως καὶ μεγάλην ἀνέλαθεν εὐθύνην μὴ ἀπαιτήσασα τὴν δημοσίευσιν τοῦ Καταστατικοῦ τῆς Ἑταιρίας καὶ εἶνε λυπηρὸν πῶς δὲν ἡγήθη ἀμέσως ἡ ὑπόνοια τῶν διευθυντῶν τῆς περὶ τῶν κακοβούλων σκοπῶν τῶν κκ. Σκουλούδη καὶ Σα, ἐκδόντων εἰς ἔγγραφὴν μετοχὰς, διὰ τὰς ὁποίας, κατὰ τὸ τότε δημοσιεσθὲν πρόγραμμα, ἐπληρώθησαν φράγκα 250 εἰς χρυσόν, διὰ τόσα χάρτινα. Καθότι ἐσφαλμένως ἐδημοσίευσεν ἡ Πρωτὰ ὅτι ἡ ἔγγραφὴ ἐγένετο εἰς χρυσόν. Ἐπειδὴ τότε εἶχον κάπως αἱ ὑπόνοιαι τοῦ κοινοῦ ἐξεγερθῆ, ἐνόμισαν ὅτι διὰ τοῦ τρόπου τούτου θὰ τὰς ἐφόρτωναν εἰς αὐτὸ εὐκολώτερον. Ἐρωτῶμεν ἀφοῦ αἱ πλείσται τῶν μετοχῶν ἐπληρώθησαν πρὸς φράγκα χρυσᾶ 250, διὰ τῆς ἐκδόσεως κατόπιν ποσοῦ ἐκ τῶν ἰδίων μετοχῶν εἰς 250 φρ. χάρτινα, διεπράχθη κλοπὴ ἐκ 15 τοῖς ἑκατὸν ἐπὶ τῶν ἀρχικῶν μετοχῶν, καὶ ἡ οὐ; Τοῦτο μόνον νομίζομεν ἔρκει νὰ διεγείρῃ τὰς ὑπονοίας τῆς Βιομηχανικῆς Τραπεζῆς καὶ οὔτε ἑαυτὴν νὰ ἐμπερδεύσῃ μὲ τὰς μετοχὰς τῆς Κωπαίδος, οὔτε νὰ παρέξῃ τ' ὄνομά της ὅπως ληστευθῇ τὸ κοινόν.

Αὐτὸ εἶνε τὸ ἱστορικόν τῆς ἐντέχνου διοχετεύσεως τῶν μετοχῶν τῆς Κωπαίδος εἰς πλείστους τῶν συμπολιτῶν μας, οἱ ὅποιοι, ὡς εἴρηται ἀνωτέρω, ἐπεδίωκον ἀσφαλῆ τοποθέτησιν τοῦ ἐξ ἐντίμου ἐργασίας προερχομένου χρήματός των, ἀλλ' ἰδοὺ σήμερον ὅτι καταστρέφονται ἐκπέμποντες ἀρὰς κατὰ τῶν αἰτίων τῆς καταστροφῆς των ταύτης. Εὐτυχῶς ἡ περίστασις αὕτη θὰ τοῖς γείνῃ μάθημα, θέλουσι δὲ προφυλαχθῇ ἐκ τῆς ὁσονούπω μελετωμένης νέας τομῆς τοῦ βαλαντίου των, ἀποποιοῦμενοι τὴν ζητηθησομένην πληρωμὴν τῶν ἐπιλοίπων φρ. 250 χρυσῶν, ἡ τύχη τῶν ὁποίων εἶνε ἐκ τῶν προτέρων γνωστή.

Οἰκονομολόγος

Γονυπετήσασα πλησίον τῆς κοιμωμένης κατησπάσατο τὸ μέτωπόν της.

Ἡ Ἐρριέττη ἔκαμε κίνησιν, ἀλλὰ δὲν ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς.

Ἡ Σουσάνα τὴν ἐψιθύρισε σιγὰ σιγὰ.

— Ἐρριέττη! Ἐρριέττη!

Τὴν φορὰν ταύτην ἀφυπνισθεῖσα ὑπὸ τῆς φωνῆς τῆς φίλης αὐτῆς ἡ νεάνις ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς.

Ἀναγνώρισασα τὴν Σουσάνην, ἥτις ἦτο κεκλιμένη ἐπ' αὐτῆς, ὡς ἄλλοτε ἡ μήτηρ της ἐπὶ τῆς μικρᾶς παιδικῆς της κλίνης.

— Σουσάνα, Σουσάνα, εἶσαι σύ! ἀνέκραξε περιβάλλουσα τὸν λαϊμὸν διὰ τῶν βραχιόνων της. Ποῦ εἴμεθα λοιπὸν ἐδῶ; ... Ἄ! Ἄ! ἐνθυμούμαι...

Ἡρξάτο κλαίονσα.

— Ἐρριέττη, φίλη μου, ἀδελφὴ μου, εἶπεν ἡ Σουσάνα μὴ κλαίης, ἡσύχασον. .. εἶμαι πλησίον σου διὰ νὰ σ' ἐνθαρρύνω, νὰ σὲ παρηγορήσω.

Καὶ διὰ τοῦ ρινομάκτρου αὐτῆς ἀπέμασσε τὰ δάκρυα ἐφ' ὅσον ἔρρεον.

Ἐν τῷ διαδρόμῳ ὁ Ἰωάννης τὸ οὖς ἔχων ἐπὶ τῆς θύρας ἠκραζέτο, τὰς χεῖρας ἐπὶ τῆς ἰσχυρῶς παλλούσης καρδίας του στήριζων.

— Ἄ! Σουσάνα, Σουσάνα, ἐὰν ἤξευρες! εἶπεν ἡ Ἐρριέττη μετὰ τόνου ἀπελπιστικοῦ.

Η ΠΡΟΣΩΠΙΚΗ ΚΡΑΤΗΣΙΣ

Ἐν ἐκ τῶν ὀλίγων νομοσχεδίων, τῶν ὑποβληθέντων κατὰ τὴν τελευταίαν βουλευτικὴν σύνοδον, ὑπὸ ὁμάδος φιλοτίμων καὶ πεφωτισμένων ἀντιπροσώπων, ὅπερ ὅμως μὴ πληροῦν ἄμεσόν τινα θεραπείαν βουλευτικῶν ἀπαιτήσεων, ἀλλὰ περὶ γενικὰ καὶ οὐσιαστικὰ ἀποβλέπον, εἵμαρτο μόνον ἐπὶ τοῦ φαινοῦ χαρτίου τῶν ἡμερησίων διατάξεων νὰ διαλάμπῃ ἀναγεγραμμένον, ἀνευ ἄλλης τινὸς σπουδαιοτέρας ἐπ' αὐτοῦ ἐνασχολήσεως, εἶνε καὶ τὸ περὶ καταργήσεως τῆς πρωτοπικῆς κρατήσεως παρ' ἡμῖν. Συγχρόνως σύμφωνα τῷ ἀνωτέρω νομοσχεδίῳ ἠκούσθησαν αἱ εὐχαὶ τοῦ νομικοῦ τμήματος τοῦ Συλλόγου «Παρνασσού» καὶ ἀνεγνώσθησαν ἐν τῷ «Αἰῶνι» αἱ περισπούδασται ἐπὶ τοῦ θεσμοῦ τούτου μελέται τοῦ δικηγόρου κ. Μπαλάνου. Ἡ προσβολή, ὡς εἰκὸς, ἦτο ἰσχυρὰ καὶ πειστικὴ ἐν τῇ τοιαύτῃ ὁμοφωνίᾳ τῶν μᾶλλον διακεκριμένων παρ' ἡμῶν νομομαθῶν, τιμῶσα δ' ἀφ' ἐτέρου τὴν μέριμναν αὐτῶν, εὐγλώττως συνηγορούντων κατὰ θεσμοῦ χαρακτηριζομένου, ὡς ἀνῆθικου, καὶ βλαπτικοῦ.

Αἱ τοιαῦται ἐνέργειαι εὐμενῶς ἠκούσθησαν παρὰ τῷ ἑλληνικῷ κοινῷ· οὐδεμία φωνὴ ἀρμόδιου ἐπιστήμονος, οὐδὲ δημοσιογράφου ἠκούσθη ἀμφισβητοῦσα τὴν ὀρθότητα τῆς ἀποπειράς ταύτης, τὴν δύναμιν καὶ τὸ δίκαιον τῶν ὑπὲρ τῆς καταργήσεως προτεινομένων λόγων· μόνον ὁ Ἐμπορικὸς Σύλλογος, τῶν Πατρῶν καὶ μία ἐφημερὶς τῆς Σύρου διεμαρτυρήθησαν κατὰ τῆς τάσεως ταύτης· καὶ αἱ δύο αὗται διεμαρτυρίαι προήρχοντο ἐκ τῶν δύο σπουδαιοτέρων κέντρων τοῦ ἐμπορικοῦ κόσμου τοῦ ἔχοντος ἄμεσον συμφέρον ὑπὲρ τῆς διατηρήσεως τοῦ θεσμοῦ. Νεωστὶ δὲ δι' ἰδιαιτέρου φυλλαδίου προστίθεται εἰς τὴν χορείαν τῶν διαμαρτυρομένων, ἀπολογητῆς τῆς προσωπικῆς κρατήσεως καὶ ὁ Κ. Ἐμμανουὴλ Λυκούδης, πρωτοδικὴς ἐν Σύρῳ.

Ὁ Κ. Λυκούδης εἶνε ἐκ τῶν μᾶλλον εὐπαιδεύτων δικα-

— Ἀλλ' ἡξεύρω, ἀγαπητὴ μου, ἡξεύρω.

— ὦ! εἶναι τρομερόν! ... Ὅτε μ' ἐξύπνησας, Σουσάνα, ὠνειροπόλουν ὅτι ἤμην νεκρά.

— Ἐρριέττη, σὲ καθικετεύω, ἀποσώβησον πάσας τὰς ζοφεράς ταύτας σκέψεις. Αἱ κακαὶ ἡμέραι παρήλθον, αἱ ὠραῖαι μέλλουσι νὰ ἐπανέλθωσιν.

— Ἡ εὐτυχία δὲν εἶναι πλέον δι' ἐμέ! Θέλω νὰ φύγω, Σουσάνα, θέλω νὰ γίνω ἄφαντος, θέλω νὰ κρυφθῶ ἀδιάφορον ποῦ, ἐπειδὴ δὲν δύναμαι ν' ἀποθάνω!

— Δὲν θὰ κάμῃς τοῦτο, Ἐρριέττη, δὲν θὰ τὸ κάμῃς! Ἀλλὰ θέλεις δυστυχῆ νὰ φονεύσῃς τὴν μητέρα σου; Μήπως εὐρίσκεις ὅτι δὲν ὑπέφερεν αὕτη πολλὰ;

Ἡ Ἐρριέττη κατελήφθη ὑπὸ σπασμωδικοῦ τρόμου.

— Μητέρα μου, μητέρα μου! ἐψιθύρισεν.

Ἐπανελάθεν.

— Σουσάνα, μήπως ἡξεύρει ὅτι εἶμαι ἐδῶ;

— Οὐχί, νομίζει ὅτι εἶσαι ἀκόμη εἰς τὸ μέγαρον Δεσιμαίζ· θὰ ἡδυνήθησαν μέχρι τοῦδε νὰ τῇ ἀποκρύψουν τὰ πάντα.

— Σὺ Σουσάνα ἡξεύρεις τί συνέβη;

— Γνωρίζω ὅτι ὁ βαρόνος Δεσιμαίζ ἀπέθανε καὶ ὤφειλε τοῦτο νὰ πράξῃ μὴ δυνάμενος νὰ ζήσει ὑπὸ τὸ βάρος τῶν κακουργημάτων του.

— Ἀλλ' ὁ ἀδελφός μου, Σουσάνα, ὁ δυστυχὴς ἀδελφός μου! ἀνέκραξεν ἡ Ἐρριέττη οἰμώζουσα.

στικῶν λειτουργῶν· γνωρίζει δὲ πολλάκις μετὰ δεινότητος καὶ δεξιῶς, ἀδιαφόρως τῆς ὀρθότητος ἢ μὴ τῶν ἐπιχειρημάτων του, νὰ χειρίζεται ἅπερ ἀναλαμβάνει νὰ ἀνατάμη ζητήματα. Εἶνε γνωστὸς ἐκ τοῦ πρό τιнос καιροῦ ἐκδοθέντος φυλλαδίου του περὶ τῶν ἐν Ἑλλάδι ἀπεργιῶν· ἦδη ἐν τῇ παρουσίᾳ πραγματείας του «Τοῦ Θεμοῦ τῆς προσωπικῆς κρατήσεως ὡς μέσον ἐκτελέσεως ἀπολογίας» ἀναλόγως ἐπιδεικνύει τὰς συντηρητικὰς αὐτοῦ δοξασίας πολεμῶν τὰς ὑπὲρ καταργήσεως τῶν θεσμῶν προσπαθεῖς, ὡς ἀπολύτους, καὶ πάντῃ ἐστερημένας πρακτικοῦ πνεύματος, ὡς τορνευθείσας ἐν γραφεῖσι νομομαθῶν, καὶ μὴ πηγαζούσας ἐκ τῆς ἐρευνῆς τῆς κοινωνικῆς παρ' ἡμῖν καταστάσεως, ἰδίᾳ δὲ ἀντεπεξέρχόμενος κατὰ τῶν ἐν τῷ «Αἰῶνι» διατριβῶν τοῦ Κ. Μπαλάνου.

Ὁ κ. Λυκούδης δὲν ἐννοεῖ, λέγει, τὰς φωνακίας περὶ τῶν ἀναλλοιώτων ἀρχῶν τοῦ Αἰωνίου Νόμου, τοὺς ὁποίους προβάλλουσιν οἱ θεωρητικοὶ καταδικασταὶ τῆς προσωπικῆς κρατήσεως—αὐτὸς ἐν τῷ πρακτικισμῷ αὐτοῦ συμπεραίνει ὅτι «νόμος καταργῶν τὴν προσωπικὴν κράτησιν ἐν Ἑλλάδι, θέλει ἀρμόζει τῇ ἡμετέρᾳ κοινωνίᾳ, ὑφ' ἧς ἔτι αὕτη διατελεῖ περιστάσεις, μετὰ τῆς αὐτῆς χάριτος, μεθ' ἧς ἡ στενὴ μέλαινα περισκελὶς καὶ τὸ φράκον, ἐπὶ τοῦ σώματος τῶν ἀγρίων τῆς Ἀμερικῆς».

Μεθ' ὅλα ὅμως τὰ προσαγόμενα ἐπιχειρήματα περὶ τῆς βλάβης ἧτις θὰ προξενηθῇ εἰς τὸ ἐμπόριον ἐκ τῆς καταργήσεως, καὶ τὰς στατιστικὰς πληροφορίας ἐπὶ τῶν προσωπικῶν κρατήσεων τῶν ἐνεργηθειῶν ὑπὸ τοῦ πρωτοδικείου Σύρου, καὶ τὴν μείωσιν τῆς σπουδαιότητος τὴν ὁποίαν μέλλει νὰ ἔχῃ ἡ σωτηρία ἐπιδράσεις ἐπὶ τῆς τοκογλυφίας, τῆς αἰσχροῦ κατὰ τῶν νέων ἐπιβαλλομένης, ἀπεναντι ἄλλων τραυμάτων, τὰ ὅποια προβλέπει ἀπειλούμενα ὁ κ. Λυκούδης, θὰ μᾶς ἐπιτραπῇ νὰ ἀμφιβάλλωμεν, ἐπὶ τῆς βλάβης τὴν ὁποίαν πράγματι κινδυνεύει νὰ ὑποστῇ τὸ ἐμπόριον ἐκ

τῆς ἐξαλείψεως τοιοῦτου θεσμοῦ, καὶ νὰ θεωρῶμεν πολὺ πλέον βρύτερον τὸν ἰσχυρισμὸν τῶν ἀντιθέτων τῷ κ. Λυκούδῃ περὶ τοῦ ὅτι «τὴν κυκλοφορίαν τῶν συναλλαγματικῶν ζυπυρῶν, οὐχὶ ἡ προσωπικὴ κράτησις, ἀλλὰ τὸ ἀξιοχρεῶν τῶν ἐν αὐτῇ ὑπογραφῶν», καὶ μεθ' ὅλους τοὺς ἀντιδραστικοὺς ἀγῶνας τοῦ ἀπολογητοῦ κ. Λυκούδῃ, θὰ μᾶς ἐπιτραπῇ νὰ θεωρήσωμεν ἀνεπαρκεῖς στατιστικὰς ἐργασίας ἐπὶ μόνου τοῦ πρωτοδικείου Σύρου, καὶ ὑπὲρ πολὺ σωτικώτερα τὰ κατὰ τῆς τοκογλυφίας ἀναμφηρίστως ἐπενεχθίσόμενα τραύματα, ἧτις δὲν κερδοσκοπεῖ μόνον ἐν Ἀθήναις, κατὰ τὸν κ. Λυκούδην, ἀλλ' ἐπίσης καὶ ἐν πάσαις ταῖς ἐπαρχικαῖς κοινωνίαις ἐν ἀναλόγῳ μιαιρότητι, πολὺ σωτικώτερα τῶν ἄλλων ἀορίστων καὶ ὑπὸ ἀμφισβήτησιν τραυμάτων, τῶν προελευστομένων ἐκ τῆς καταργήσεως. Θὰ μᾶς ἐπιτραπῇ νὰ παρατηρήσωμεν, ὅτι «ἡ στρεψοδικία, ἡ καλπονόθευσις, ἡ εἰκονικότης καὶ ὅλη ἐν συνόλῳ ἡ μακρὰ συστοιχία παραπλησιῶν ἐπιχαρίτων ἐννοιῶν», τὰς ὁποίας, «λέξεις γενεαλογίας κατ' ἐξοχὴν ἐλληνικῆς», φέρει πρὸς ἐνδειξιν τοῦ ὅτι δὲν ὠρμάσαμεν ἐτι πρὸς ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τυραννικῶν θεσμῶν,—ἀπορρέουσιν ἴσα ἴσα, ἀπορρέουσιν ἔτι ἐκ τῆς ὑπάρξεως τῶν ἀδίκων καὶ τυραννικῶν καὶ μεσαιωνικῶν αὐτῶν θεσμοθετημάτων, τῶν ἀντιστρατευομένων πρὸς τὰς ἀναλλοιώτους ἀρχὰς τοῦ Αἰωνίου Νόμου, τοὺς ὁποίους ἡμεῖς ἤττον τοῦ κ. Λυκούδῃ θετικοὶ καὶ νομιμόφρονες, δὲν ἔχομεν τὴν τόλμην νὰ σαρκάσωμεν, οὐδὲ νὰ εὐχρηθῶμεν ἐλάσσονα δραστηριότητα καὶ αὐτὴν ἔτι τὴν ἀργίαν τῆς ἐθνικῆς ἀντιπροσωπείας, προκειμένης τῆς ἐπιψηφίσεως τοῦ περὶ καταργήσεως τῆς προσωπικῆς κρατήσεως νομοσχεδίου.

ΑΙ ΣΕΡΡΑΙ ΑΝΑΣΤΑΤΟΙ

Ὅτι αἱ Σέρραι εἶνε ἐλληνικώτεραι τῶν Ἀθηνῶν, περὶ τοῦτο οὔτε οἱ Βούλγαροι αὐτοὶ πιστεύομεν νὰ ἀμφιβάλλωσιν.

— Ὁ ἀδελφός σου; Ἀλλὰ δὲν ἀπέθανεν αὐτός!
— Τί λέγεις;
— Ἐπαγρύπνουν ἐπ' αὐτοῦ καὶ τὸν ἐμπόδιζαν νὰ φο-
νευθῇ.

Ἡ Ἐρριέττη ἤνωσε τὰς χεῖράς της καὶ ἔστρεψε τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὸν οὐρανὸν μετὰ πλήρους ἐμπιστοσύνης.

— Ἐρριέττη, ὑπέλαβεν ἡ Σουσάνα, δὲν πρέπει πλέον νὰ ἀπελπίζησαι. Ὁ ἀδελφός σου ἤθελε ν' ἀποθάνῃ, ἀλλὰ τὸν κατέδειξαν ὅτι ὤφειλε νὰ ζήσῃ. Ἐλα, ἀγαπητή μου, ἀνοιξὸν τὴν καρδίαν σου εἰς τὴν ἐλπίδα, σκέφθητι τὴν ἀγαθὴν σου μητέρα καὶ τὸν ἄλλον, τὸν ὁποῖον ἠγάπησας, ὅταν ἦτο πτωχὸς καὶ ἄθλιος καὶ τὸν ὁποῖον ὠνόμαζον Λυκογιάννην.

— Ἀ! Σουσάνα, δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, σιώπησον, σιώπησον!

— Διατί νὰ σιωπήσῃς; Δὲν ἤξεύρω ὅτι ἀγαπᾷς τὸν ἐξ-
αδελφόν σου;

— Μάλιστα, τὸν ἀγαπῶ, τὸν ἀγαπῶ!

— Λοιπὸν;

— Ἀλλὰ κατὰλαβε λοιπὸν ὅτι διὰ τοῦτο θέλω νὰ φύγω
νὰ κρυθῶ.

— Τοῦτο εἶνε μανία!

— Ὅχι, Σουσάνα, εἶνε τὸ ὀρθόν. Ἀλλοτε ἐθεώρουν αἱ-
σχος τὸν ἑρωτά μου διὰ τὸν Λυκογιάννην, σήμερον ὁ ἕρως
οὗτος μὲ τρομάζει! Ὡ! νὰ ἀγαπήσω ἐν τῶν δυστυχῶν
θυμάτων τοῦ πατρός μου!

Ὁ Ἰωάννης δὲν ἀνέμενε νὰ προσκληθῇ ὑπὸ τῆς δεσποινίδος Βιολαίν, ἀνοίξας δὲ ἀποτόμως τὴν θύραν εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον.

Ἡ Ἐρριέττη ἔρρηξε κραυγὴν.

Ὁ νεανίας ἦτο γορυκλινής.

— Ἐρριέττη, ἀξιέραστός μοι, εἶπε διὰ φωνῆς παλλούσης. Ὁ Θεὸς ἐπιφυλάσσει τὰς ποινὰς δι' ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι εἶνε ἄξιοι αὐτῶν. Μήπως δὲν θέλετε πλέον νὰ ἀναμνησθῆτε ὅτι ὑπὲρ ἐμοῦ ἐπράξατε, ὅτι σὰς ὀφείλουν ὁ μαρκήσιος Σαρκαράνδ καὶ ὁ υἱός του; Ἐρριέττη, ἐάν δὲν εἶμαι πλέον ὁ ἄγριος Λυκογιάννης εἰς ποῖον ὀφείλω τοῦτο; Εἰς σὰς, Ἐρριέττη, ἧτις μὲ ἀγαπᾷτε πολὺ, ὥστε νὰ ἐκπληρώσῃτε μεγίστην θυσίαν, εἰς σὰς τὴν ὁποίαν ἠγάπων καὶ εἰς τὴν ὁποίαν ὑπήκουον... Τὰ γλυκῆ σου βλέμματα, οἱ ἀγαθοὶ σου λόγοι, ἐδάμασχν τὴν ἀγρίαν φύσιν μου, μ' ἐξηγάγετε ἐκ τῆς ἐκμηδενίσεως, μὲ ἐκάματε νὰ βλέπω, νὰ σκέπτομαι, νὰ αἰσθάνωμαι, νὰ ἐννοῶ, ν' ἀγαπῶ! Ἀ! ναι, ἔκτοτε σὰς ἠγάπων. Ἀφοῦ διηγείρατε τοὺς παλμούς τῆς καρδίας μου, ἠνεψάσατε τὴν ψυχὴν μου, μοι ἐδώκατε τὴν διάνοιαν, ἐφωτίσατε τὸ πνεῦμα καὶ τὴν σκέψιν μου! Ἀλλὰ τὰ πάντα ὀφείλω εἰς σὰς. Ἐρριέττη, τὰ πάντα ὀφείλω εἰς σὰς!... Διατί ὀμιλεῖτε περὶ τιμωρίας, ὅταν εἴσθε εὐλογημένη παρὰ τοῦ Θεοῦ!

(Ἀκολουθεῖ)